

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **T. V. T.**, zast. JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Hybernská 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2004, č. j. 48 Az 159/2004 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupkyni stěžovatele – advokátce JUDr. Ireně Slavíkové, se sídlem Praha 1, Hybernská 9, **se určuje** částkou 1279,30 Kč a bude jí vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 5. 2004, č. j. OAM-320/LE-04-07-2004, byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že ze zprávy Vězeňské služby ČR – Věznice P., zjistil, že žadateli byl rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 13. 2. 2004, sp. zn. 7 T 119/2003 uložen trest odnětí svobody v trvání dvou roků a trest vyhoštění z území České republiky na 5 let. Dále uvedl, že během správního řízení bylo zjištěno, že žadatel vstoupil na území České republiky v říjnu 2002 a pracoval až do svého zatčení dne 29. 3. 2003 ve vietnamské restauraci v Ch.. Na území České republiky tedy pobýval 5 měsíců do doby, než byl zadržen policií a umístěn do věznice. Z výpovědi žadatele je zřejmé, že ačkoliv se mohl

po území ČR svobodně pohybovat a tedy i vejít do kontaktu se zástupci státních orgánů ČR (popř. i tak učinit po svém umístění do věznice), této možnosti nevyužil a žádost o udělení azylu podal až poté, co byl dne 13. 2. 2004 rozsudkem Okresního soudu v Chebu odsouzen k trestu vyhoštění na 5 let. Na otázku správního orgánu, proč nepožádal dříve o azyl, žadatel odpověděl, že neznal české zákony a že se rozhodl požádat o azyl až ve věznici, protože se nechce vrátit do vlasti. Správní orgán dále konstatoval, že skutečnosti, které žadatel uvedl v žádosti o udělení azylu, tedy problémy, jež měl ve vlasti, mu byly známy již dříve a v podání žádosti o udělení azylu na území ČR mu v této době nebránily žádné objektivní okolnosti. Správním orgán vzal za prokázané, že žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. V posuzované věci tedy shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, a žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Se zřetelem k tomu pak již pro nadbytečnost neposuzoval, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu a nehodnotil překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť aplikace těchto ustanovení se váže na ustanovení § 12 zákona o azylu, kterého v daném případě užito nebylo.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž připustil, že od jeho příjezdu do ČR v říjnu 2002 až do jeho zatčení, byl dostatečný časový prostor, kdy mohl požádat o azyl. Problém byl v tom, že neznal české zákony. Poukazoval dále na to, že žádost o azyl podal již dne 19. 5. 2003, nikoliv tedy jak uvedl žalovaný, až po odsouzení k trestu vyhoštění. Vyslovil názor, že postup žalovaného podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu nebyl důvodný. Dále namítal, že samotné vyhoštění je pro něho dost složité, protože pro své náboženství se vyhýbal vojenské službě, což není ve Vietnamu respektováno, a po návratu do Vietnamu bude souzen a uvězněn. Navrhoval, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a aby na něho dále pohlížel jako na žadatele o udělení azylu.

Krajský soud v Praze po provedeném jednání rozsudkem ze dne 2. 11. 2004, č. j. 48 Az 159/2004 – 27, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že ze správního spisu zjistil, že žalobce podal žádost o udělení azylu dne 26. 5. 2004, zemi původu opustil v roce 2002. V žádosti uvedl, že je křesťanského vyznání, není, ani nikdy nebyl členem žádné politické strany. Po provedeném řízení a po zhodnocení důkazů žalovaný vydal rozhodnutí, jímž žádost žalobce o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou, neboť v průběhu řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu byla skutečnost, že žalobce byl dne 13. 2. 2004 rozsudkem Okresního soudu v Chebu odsouzen pro trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1, 3 písm. b) a c) trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání 2 roků a k trestu vyhoštění na 5 let. Soud proto napadené rozhodnutí posoudil jako rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu se zákonem. Konstatoval, že skutková zjištění, z nichž rozhodnutí vycházelo byla dostatečná a že závěr správního orgánu vyjádřený v rozhodnutí je v souladu se zákonem. Žalobu proto zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Připomněl smysl správního soudnictví a uvedl, že v žalobě vyslovil nesouhlas s rozhodnutím žalovaného, což bylo řádným žalobním bodem, kterým byl krajský soud povinen se zabývat. Žalovaný sice rozhodl tak, že žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou, avšak měl především zkoumat, zda žádost splňuje předpoklady pro to, aby mohla být tímto způsobem zamítnuta. Pokud by žalovaný při posuzování žádosti přihlédl k nesporné skutečnosti, že žadatel přichází ze státu, který Česká republika nemůže považovat za třetí bezpečnou zemi,

nebo za bezpečnou zemi původu, měl podanou žádost posuzovat ve smyslu § 12 až § 14 a § 91 zákona o azylu. Právě v tomto spatřoval stěžovatel nezákonnost rozhodnutí žalovaného a vadu v postupu krajského soudu. Dovolával se toho, že žalovaný měl posuzovat jeho žádost i ve vztahu k humanitárnímu azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť i politické důvody mohou být řádným důvodem pro udělení azylu a nelze je bez dalšího zamítnout proto, že je zákon nezahrnuje do svého taxativního výčtu uvedeného v § 12 zákona o azylu. Podle názoru stěžovatele se měl touto námitkou krajský soud zabývat. Stěžovatel dále vyslovil názor, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud proto měl napadené rozhodnutí pro vytýkané vady zrušit. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu, k dalšímu řízení.

Podáním ze dne 30. 12. 2004 požádal stěžovatel o osvobození od soudního poplatku.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domníval, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Dále zdůraznil, že žádost stěžovatele byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 zákona o azylu, přičemž podle judikátu NSS č. 4 Azs 195/2004, se nemůže v řízení o kasační stížnosti dovolávat stěžovatel posouzení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu, neboť o těchto formách azylu nemohlo být v tomto typu řízení rozhodnuto. Pokud jde o námitky, které se vztahovaly k výroku o překážkách vycestování, uvedl žalovaný, že překážka vycestování se v souladu s ustanovením § 28 zákona o azylu posuzuje pouze v případě neudělení nebo odnětí azylu. Navrhoval, aby kasační stížnost byla zamítnuta a odkladný účinek nebyl přiznán.

Podáním ze dne 7. 4. 2005 požádal žalobce o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a podáním ze dne 16. 5. 2005 požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 30. 5. 2005, č. j. 48 Az 159/2004 – 51, ustanovil stěžovateli v řízení o kasační stížnosti zástupkyni – advokátku JUDr. Irenu Slávikovou, se sídlem v Praze 1, Hybernská 9.

Poté byla věc předložena k rozhodnutí o kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit;

za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že je v něm obsaženo podání stěžovatele ze dne 14. 5. 2003, které bylo adresováno Ministerstvu vnitra, kam bylo doručeno dne 19. 5. 2003. Uvedené podání bylo stěžovatelem sepsáno ve Věznici P. – B., kde byl ve vazbě, a bylo označeno jako žádost o poskytnutí politického azylu v ČR. V žádosti ze dne 26. 5. 2004 stěžovatel uvedl, že Vietnam opustil v říjnu 2002 a poté se dostal přes M. a Ukrajinu do ČR, kde měl pracovat jako kuchař. O azyl žádal proto, že je odpůrce komunistického režimu a jako křesťan se vyhýbal vojenské povinnosti. Do Vietnamu se nemůže vrátit, neboť by byl zatčen a uvězněn. V protokolu o pohovoru tyto skutečnosti rozvedl a upřesnil, že do té doby (1999), než začal dostávat obsílky k nástupu na vojnu, bylo vše v pořádku. Dále sdělil, že v jeho rodišti (H.) je největší koncentrace křesťanů ve Vietnamu. V dubnu, kdy jsou svátky pokání, byly zakazovány mše. Stěžovatel si však nemohl vzpomenout na něco z bible, což odůvodňoval tím, že ve výkonu trestu má psychologický problém a nemůže si vzpomenout. Z bible toho ví hodně, ale do češtiny se to nedá předložit. Dále uvedl, že po svém příjezdu v říjnu 2002 pracoval v Ch. ve vietnamské restauraci jako kuchař, dne 23. 3. 2003 (správně 29. 3. 2003) přišla do restaurace policie a všechny zavřela. Stěžovatel byl poté odsouzen pro trestný čin kuplířství podle § 204 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání dvou let a k trestu vyhoštění na dobu pěti let. Z xerokopie osobního spisu a z formuláře „hlášení změn“ bylo zjištěno, že stěžovatel byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 13. 2. 2004, sp. zn. 7 T 119/2003, pro trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1, 3b) a c) trestního zákona. Ve vazbě byl od 29. 3. 2003 do 18. 5. 2004 a ve výkonu trestu od 19. 5. 2004 do 29. 3. 2005. Trest vyhoštění byl uložen na dobu 5 let.

Podle § 3 odst. 1 zákona o azylu prohlášením o úmyslu požádat o azyl (dále jen „prohlášení o azylu“) se rozumí projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že cizinec hledá v České republice ochranu před pronásledováním. Podle odst. 2 tohoto ustanovení prohlášení o azylu lze učinit písemně nebo ústně do protokolu. Podle § 10 odst. 1 zákona o azylu, řízení o udělení azylu se zahajuje podáním žádosti o udělení azylu na tiskopise uvedeném v příloze č. 1. Podle § 10 odst. 2 téhož zákona žádost o udělení azylu je oprávněn podat cizinec, jenž učinil prohlášení o azylu.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Na základě zjištěného skutkového stavu má Nejvyšší správní soud za prokázané, že stěžovatel se od svého příjezdu v říjnu 2002 se do 29. 3. 2003 zdržoval na území ČR bez platných dokladů. Dne 29. 3. 2003 byl zatčen a poté převezen do věznice P. – B., kde vykonával vazbu do 18. 5. 2004 a dne 19. 5. 2004 do 29. 3. 2005 vykonával trest odnětí svobody. Jeho projev vůle učiněný v podání ze dne 14. 5. 2003 je třeba považovat za prohlášení o úmyslu požádat o azyl ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o azylu. Jako žádost o udělení azylu lze poté považovat až žádost ze dne 26. 5. 2004, která byla sepsána

na zákonem předepsaném tiskopise. Nutno tedy konstatovat, že zjištěný skutkový stav byl žalovaným, tak i krajským soudem správně subsumován pod dikci ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Stěžovatel měl dostatek času a možností vejít do kontaktu se zástupci státních orgánů ČR, podání žádosti o azyl mu v dané době nebránilo žádné objektivní okolnosti. Domnívá-li se stěžovatel, že zjištěný skutkový stav mohl vést k jinému závěru, než jaký byl vysloven žalovaným, a posléze i krajským soudem, nelze s jeho názorem souhlasit. Stěžovatel především namítá, že jeho věc měla být posouzena z hlediska ustanovení § 14 a § 91 zákona o azylu s tím, že i politické důvody mohou být řádným důvodem pro udělení azylu z humanitárního důvodu.

S tímto názorem však nelze souhlasit. Nutno především konstatovat, že podání žádosti o azyl po sedmi měsících po vstupu do ČR, přestože dřívějšímu podání žádosti o azyl stěžovateli zjevně nic nebránilo, nasvědčuje tomu, že stěžovatel o azyl požádal opravdu až ve snaze legalizovat svůj pobyt v ČR a vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 2 Azs 5/2003 (publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS), uvedl „...cizinec pronásledovaný za uplatňování politických práv a svobod ve své vlastní zemi má o azyl požádat vždy již v první zemi, v níž má reálnou příležitost tento status obdržet nejdříve a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody“. Z této logiky také vyplývá, že má takový cizinec požádat o azyl neprodleně poté, co má k tomu příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V opačném případě, tedy při podání žádosti o azyl s výrazným časovým odstupem po vstupu na území státu, kde mu může být ochrana formou azylu udělena, lze předpokládat, že důvody podání žádosti si již nemusejí shodovat s důvody odchodu ze země původu, což může cizince z poskytnutí azylu vyloučit, podobně jako žádost v jiné než v první bezpečné zemi. Tuto logiku ostatně sleduje i zákon o azylu ve svém ustanovení § 16 odst. 1 písm. k). Jinak řečeno, pokud cizinec požádá o azyl proto, že mu hrozí správní vyhoštění, bude jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná, a nebude tak již zkoumáno, zda v jeho případě jsou dány důvody podle § 12 zákona o azylu a jeho minulé pronásledování či důvodná obava z ní budou z hlediska žádosti o azyl již procesně nepodstatné. Tak tomu bylo i ve stěžovatelově případě, žalovaný mohl stěžovatelovu žádost o azyl zamítnout jako zjevně nedůvodnou, či nemusel azyl udělit s poukazem na to, že v jeho případě byly dány důvody k zamítnutí pro zjevnou nedůvodnost.

V této situaci pak Nejvyšší správní soud neshledal důvodné ani tvrzení stěžovatele ve vztahu k ustanovení o humanitárním azylu podle § 14 zákona o azylu. Udělení tohoto typu azylu přichází v úvahu tehdy, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, s tím, že azyl podle § 14 lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Protože však v případě stěžovatele neprobíhalo meritorním řízení o tom, zda jsou dány podmínky pro udělení azylu podle § 12, ale žádost byla v tzv. zkráceném řízení zamítnuta, nebylo možno ani zkoumat podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, jak již ostatně vysvětlil i správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodné ani tvrzení stěžovatele ohledně jeho nesouhlasu se způsobem, jakým se správní orgán a krajský soud vypořádal s jeho námitkou o neexistenci překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, neboť zastává názor, že je-li žádost o azyl zamítnuta, je výrok podle § 91 zákona o azylu výrokem nadbytečným. V tomto směru lze poukázat na ustanovení § 28 zákona o azylu, podle něhož ministerstvo v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování (§ 91) jen v případě, bylo-li rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu. V posuzované věci však bylo žalovaným rozhodnuto tak, že žádost o udělení azylu byla

zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 zákona o azylu a nejednalo se tudíž o rozhodnutí o neudělení nebo odnětí azylu.

Pokud jde o námitku stěžovatele ve vztahu k rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., lze konstatovat, že rozsudek krajského soudu sice není zcela vyčerpávající, ale vzhledem k tomu, že se k podstatným skutečnostem vyjádřil, nepovažoval Nejvyšší správní soud tento rozsudek za nepřezkoumatelný ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Pokud jde o návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Ireně Slavíkové byla stanovena za jeden úkon po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) téže vyhlášky) a tomu odpovídající náhrada hotových výdajů ve výši 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl.). Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 tohoto zákona činí 204,30 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 1279,30 Kč. Pokud jde o nahlížení do spisu, případně studium spisu, k němuž podle obsahu spisu došlo 24. 6. 2005 u Krajského soudu v Praze v době od 9. 45 h do 10. 50 h, vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že nahlížení do spisu, případně studium spisu, soudem ustanoveným zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ve věci správního soudnictví, je svou povahou úkonem patřícím pod ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Podle uvedeného ustanovení náleží mimosmluvní odměna za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem (i když ze spisu není patrné, že by před sepisem doplnění kasační stížnosti se uskutečnila první porada stěžovateli zástupkyně s klientem, tedy se stěžovatelem), je třeba nahlížení do spisu, případně studium spisu, k němuž došlo bezprostředně poté, co ustanovený advokát obdržel usnesení o svém ustanovení, pokládat za součást přípravy (a převzetí) zastoupení k řízení o kasační stížnosti. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze dospět k závěru, že nahlížení do spisu, případně studium spisu, ve výše uvedeném rozsahu by mohlo být nejbližší svým rozsahem úkonu patřícímu pod ustanovení § 11 odst. 1 písm. f), neboť toto ustanovení se týká řízení trestního; pokud by zákonodárce měl v úmyslu za takový úkon pokládat též studium spisu, nebo dokonce nahlížení do spisu, v jiných než trestních věcech, nepochybně by tak učinil. Zástupkyni stěžovatele proto byla přiznána odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů jen za jeden úkon právní služby. Za situace, kdy ve spise není doloženo, že došlo

k první poradě s klientem, má Nejvyšší správní soud za to, že odměna určená tímto rozsudkem, je zcela přiměřená.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu